

Sedert vele jaren was Annemarie een trouw lid van het Sint-Ceciliakoor. En lid zijn van een koor betekent héél wat méér dan alleen zingen. Er wordt hard gewerkt op de wekelijkse repetities, maar de vriendschap, de bezorgdheid voor elkaar, het sociaal contact, de vreugde – vaak zelfs euforie – na een geslaagd optreden: het zijn maar enkele dingen die deze groep zo uniek maken. Vanaf vandaag is er helaas een lege stoel in die groep hier achter mij. Maar een lege stoel betekent véél méér dan alléén die stoel waar Annemarie nu nooit meer zal op zitten.

Elke donderdagavond hebben wij koorrepetitie in deze kerk van 20u tot 22u en een repetitie zonder Annemarie viel omstreeks 21u metéén op: want dan waren er helaas geen snoepjes!

Het werd bijna een evidentie: om 21u geef ik mijn zangers 10 minuten pauze en dan haalde Annemarie haar doos snoepjes boven. Daar zat iets in voor iedereen. Annemarie wist waar haar collega-zangers en zangeressen van hielden en de voorraad werd elke week bijgevuld of aangepast.

Enkele jaren geleden hadden we een concert met een mannenkoor uit Leuven. Allemaal jonge gasten. Al van bij de éérste repetitie samen met die mannen, wist Annemarie de harten van al die jonge kerels voor zich te winnen met haar snoepjes. De mannen van dat koor bedachten zelfs spontaan een bijnaam voor haar: de bollekesmadam! Tot op vandaag spreken die mannen nog stééds over hun “bollekesmadam” uit Overijse.

De bollekes, het fijne gezelschap, de zorgzaamheid voor andere koorleden. Zo zullen we ons Annemarie blijven herinneren.

Alle liederen die vandaag door het koor gezongen werden, waren “verzoeknummers” van Annemarie. En de bollekes, daar zullen we voortaan helaas zelf moeten voor zorgen. Maar ze zullen er blijven zijn, elke donderdag tijdens de pauze. En op die manier zal Annemarie altijd voor een stukje onder ons blijven.